

Единъ мждрецъ казалъ на сина си:

— Искашъ ли да станешъ славенъ и богатъ?

— Искамъ.

— Тогава вземи тази свирчица. Излѣзъ на полето и свирни съ нея. Отъ земята ще излѣзе единъ бѣлъ козелъ съ дълга брада като моята. Нашията му въ една торбичка е закачено най-голѣмото богатство на свѣта. Ако хванешъ козела, богатството ще е твое.

Взелъ синътъ свирката и излѣзълъ на полето. Свирналъ. Разпукала се земята и отъ пукнатината изрипналъ бѣлъ като снѣгъ козелъ съ дълга мждра брада. Щомъ видѣлъ сина на мждреца, козелътъ побѣгналъ. Впустналъ се момъкътъ да го гони. Гонилъ го, гонилъ, изведнажъ цамбуръ въ една локва. Докато се вдигне отъ локвата, козелътъ изчезналъ. Ни се чулъ, ни видѣлъ.

Разпитвалъ момъкътъ де кого срещне — не е ли го виждалъ нѣкой. Но никой не можалъ да му каже кжде е избѣгалъ козелътъ. Най-после момъкътъ отишелъ при една прочута магьосница. Попиталъ и нея.

— О, остави се, синко, хичъ и не го търси, — рекла тя. — Козелътъ избѣга въ градината на страшенъ великанъ. А по-добре е съ тоя великанъ да нѣмашъ работа.

— Нищо, бабо, кажи ми кжде живѣе той.

Казала му бабата. Тръгналъ момъкътъ на пжтъ. Най-после намѣрилъ кжщата на великана. До кжщата имало голѣма градина съ висока желѣзна ограда. Погледналъ синътъ на мждреца презъ прѣчкитѣ на оградата. Въ градината на зелена поляна подскачалъ бѣлиятъ козелъ. Но нѣмало отъ кжде да се влѣзе. Предъ вратата стоелъ пазачъ съ голъ мечъ.